

Den vuxna världens paradox

Eller, \"Löparen\"

Det är kanske dumt att inte sitta kvar på stolen, men det kliar i mina fötter och jag måste springa. Mina ben skriker efter rörelsen, och jag rusat upp, välter stolen, knuffar mamma åt sidan, in i diskbänken, och rusar ut genom dörren. Efter några steg kommer jag på att jag glömde skorna, och vänder in igen. Mina välanvända gymnastikskor med gröna snören glider på lätt, och jag rusar återigen ut, allt innan mamma knappt fattat vad som händer. Jag hör hennes rop i bakgrunden när jag rundar häcken och springer vidare längs gatan. Sommarens varma middagsluft smiter förbi min kropp och mina bermudashorts fladdrar. Jag älskar dunkarna, hela kroppen dunkar i varje steg jag tar, världen skakar, och det är bara tack vare mig, tack vare mina ben. Och ljudet sen. Mina rytmiska andetag, synkade med stegen. Uppför skogsbacken, upp mellan träden, fram över ljungen och gräset. Riset piskar mina vader, men jag bryr mig inte. Jag springer vidare. Jag springer längre än någonsin förut, vidare in i nästa skog, mellan träd jag aldrig tidigare sätt, i trakter min ben inte känner. Men jag kan inte sluta nu, och jag vill inte vända. Det förflutna ska förbli det förflutna, och jag vill rusa mot framtiden. Jag springer i år. Mina skor blir för små och jag fortsätter barfota, mina ben blir starka och min kropp blir slank. Mina lungor blir stora och tar in stora mängder luft i varje tag, och när jag väl stannar känner jag en stubb på min kind. Jag har nu kommit till staden, där människorna går med varma kläder och dålig kondition mellan affärer för att blidka deras låga behov. Jag träffar en man som säger att han bryr sig om mig, han tar mig in och ordnar en säng och ett bord med mat, allt jag behöver. Men han vill ha pengar först, något jag inte har, och han blir arg och slänger ut mig igen. Det är vinter nu, det är kallt nu när jag stannat, och mamma är långt härifrån. Jag går tomma gator fram i kvällningen och ångrar då att jag en gång börjat springa, att jag en gång börjat känna rusets lust. Varför kunde jag inte sitta kvar vid bordet? Mamma skulle precis göra pannkakor, och pappa hade bakat sitt goda bröd. Han hade ett hemligt recept som jag kanske hade lärt, om jag bara hade stannat kvar. Om jag bara hade hållt kvar i mitt förflutna, då och då stannat och kanske ropat bakåt att jag mådde bra, kanske till och med gått tillbaka för att vila lite i min flykt, då hade jag inte frysit nu. Men det kanske är varje människas drift att slita sig, att springa från barndomen allt vad man kan, och sedan, när det är för sent, titta bakåt och känna en ånger. Att känna sig ensam och naken i en vuxen värld man inte känner igen, en värld man inte kan, ÄR att bli vuxen. Den vuxna världens paradox.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Marko med Poeter.se id #7283 innehar upphovsrätten